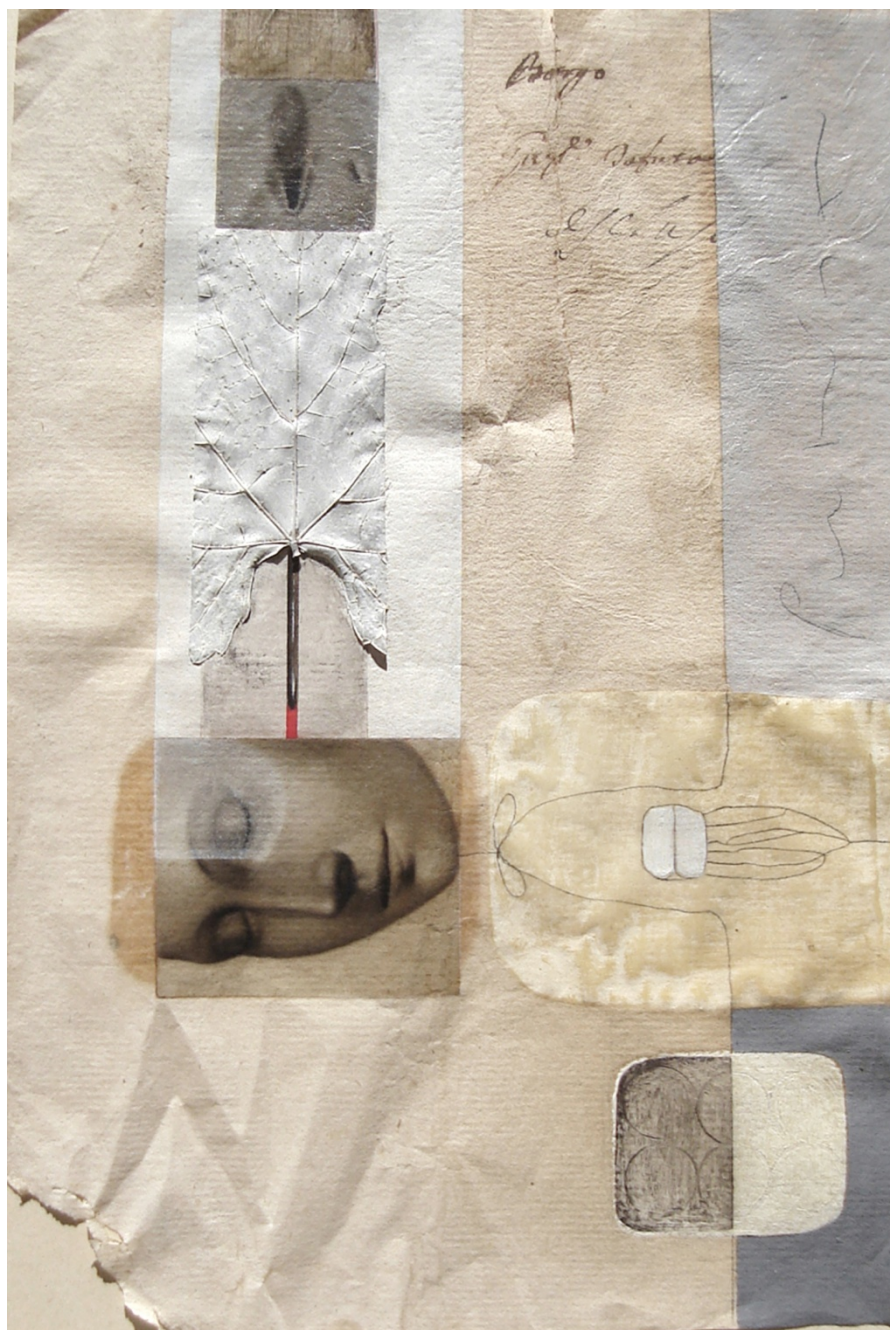

Eliana Petrizzi

AUTOPORTRET ÎN ZILE PICTATE
AUTORITRATTO NEI GIORNI DIPINTI
SELF-PORTRAIT IN PAINTED DAYS

Traducători / Traduttori / Translators

Maria Chiara Piccolo / Cornelia Alexoi / Andi Dumitrache

București / Bucarest / Bucharest, 2021

Ilustrația / Illustrazione / Illustration: *Eliana Petrizzi*

Coperta / Copertina / Cover: *David Ardito*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETRIZZI, ELIANA

Autoportret în zile pictate = Autoritratto nei giorni dipinti = Self-portrait in painted days /

Eliana Petrizzi ; trad.: Maria Chiara Piccolo, Cornelia Alexoi , Andi Dumitrache. - București :

Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95183-6-6

I. Piccolo, Maria Chiara (trad.)

II. Alexoi, Cornelia (trad.)

III. Dumitrache, Andi (trad.)

821.131.1

© All rights reserved. No part of this work may be reproduced without the written consent of the publisher and the author.

Copyright © 2021

Bifrost Publishing House

46-58 Liviu Rebreanu street, sector 3, Bucharest

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

În vremea călduță din iunie, trec pe lângă pajiști și câmpuri și redescopăr parfumul pe care l-am respirat în copilărie, lângă bunica mea care săpa brazdele de pământ.

În sat, observ oamenii, ce trec, distanți, pe lângă mine: mereu melancolici, asemenea persoanelor pe care le întâlnesc în vise. Uneori îmi transmit mesaje și eu îi ascult. Când mă trezesc, îi ignor, la fel de rea ca o mamă vitregă. Surprinsă de bănuiala că nu exist, devin punctul în care ceasul oprit indică ora exactă. Fildeșul de la sfârșitul orelor, o expresie onestă a splendorii sale fără sens. Sunt mereu uimită de lucrurile pe care nu le știu și îmi reamintesc că cele mai frumoase momente sunt întotdeauna cele în care sunt absentă. Să ai liniștea apei ce așteaptă în fântâni; să cauți bărbatul, care uneori se întâlnește doar schimbând locul. Învățând lentoarea devin o nomadă, fără griji sau incertitudini.

Ce pace senină se găsește la marginea întunericului, unde nopțile sunt mai însorite decât zilele!

Nel tepore erboso di giugno, passo accanto a prati e campagne e, ritrovando il profumo che respiravo da bambina, accanto a mia nonna che tracciava il solco nel campo.

In paese, osservo gli assenti di passaggio: sempre malinconici, somigliano alle persone che incontro nei sogni. A volte mi danno dei messaggi e io li ascolto. Sveglia invece non mi volto, cattiva come una madre distante. Sorpresa dal sospetto di non esistere, divento il punto in cui l'orologio fermo segna l'ora esatta. L'avorio fine delle ore, una parola onesta del suo splendore insignificante. Mi viene uno stupore continuo per cose che non conosco, a ricordare che i momenti migliori sono sempre quelli vuoti di me. Avere la quiete dell'acqua che aspetta nei pozzi; cercare l'uomo, che a volte solo cambiando aria s'incontra. Imparando la lentezza divento nomade, senza affanno né incertezza. Che limpida pace ai confini del buio, dove passano notti più soleggiate del giorno.

In the grassy warmth of June, I pass farmlands and meadows, breathing in the scents of a childhood spent alongside my grandmother while she dug furrows in the earth.

In town, people who left here pass through. In their melancholy they remind me of those I meet in my dreams. They sometimes send me messages and I listen to them. When I'm awake I give them the cold shoulder, spiteful like a distant mother. I am surprised to suspect that I don't exist, and I become the moment when a broken clock tells the right time. The fine ivory of the hours, an honest word in its meaningless splendour. I feel perpetual wonder at things I do not know, and remind myself that the finest moments are those from which I am absent.

To enjoy the stillness of water waiting in the wells. To seek out that man, the one you often meet thanks to a change of scene. Learning slowness makes me become nomadic, free of trouble or doubt. What lucid peace can be found at the edge of darkness, where the nights are sunnier than the days.

*

Marea văzută printre pini este de un turcoaz atât de cărnos, încât, atunci când îți imaginezi că te scufunzi în el, îți pare la fel de dens ca pulpa unui fruct. Păsările cântă despre imanența sacră a lumii, împreună cu lucrurile și persoanele pe care le credeam pierdute. Redescopăr răbdarea omidei și a pietrei, eleganța șerpilor, imprevizibilitatea mugurilor. O ignoranță neîmblânzită mă învață dorința fără de scop. Transcendența orizontală înseamnă căutarea înălțimii din jur, colectarea lucrurilor oferite de drum și descoperirea legăturilor misterioase dintre ele. Îmi pierd forma și numele, conștiința de a fi și speranța de a deveni. Mă gândesc la timp și uit de el. Lumea este mare, lumea este mică.

Il colore del mare dietro i pini è di un turchese carnoso, che a tuffarti lo immagini denso come la polpa di un frutto. Gli uccelli cantano la sacra immanenza del mondo, insieme a cose e persone che credevo perdute. Ritrovo la pazienza del bruco e della pietra, l'eleganza dei serpenti, l'imprevedibilità dei germogli. Un'ignoranza selvatica mi insegna il desiderio senza scopo. Trascendenza orizzontale vuol dire cercare l'altezza intorno, raccogliendo le cose offerte dal cammino, e scoprendo tra loro misteriose concordanze. Perdo la forma e il nome, la coscienza di essere e la speranza di diventare. Penso al tempo e me ne dimentico. Il mondo è grande, il mondo è breve.

The sea beyond the pines is a shade of turquoise so full it seems as fleshy as fruit pulp. The birdsong recounts the world's sacred immanency, alongside things and people I thought were lost. I regain the patience of the caterpillar and stone, the elegance of snakes, the unpredictability of buds. An untamed ignorance teaches me aimless desire. Horizontal transcendence means seeking out the surrounding peaks, collecting all the things a path can offer and discovering their mysterious correspondences. I lose all shape and name, the awareness of being and the hope of becoming. I think about time and lose track of it. The world is large, the world is brief.

Aer proaspăt după ploile nocturne, turme de animale. Sufletul de tifon și privirea ațintită spre copac, unde pâinea insectelor nu are greutate. Urmez obiceiuri care se întorc, ore care se schimbă, anotimpuri care se rotesc.

Vin în această poiană ca să-mi exprim mulțumirea pentru poporul de vrăbii care ciripesc pe ramuri, pentru mica insectă așezată pe foaie, pentru mirosul de tămâie ce persistă peste câmpuri.

Sunt recunoscătoare pentru muntele dizolvat în aerul calm al anotimpului, pentru camionul roșu-albastru zărit de-a lungul drumului, pentru șanțuri și culturile de varză.

La asfințit, colinele strălucesc în culorile iertării și ale despărțirii. În umbre, cântă Beethoven și Rahmaninov; spre nord, pianul lui Satie.

În nuanțele din vârful munților, rozul de Napoli și albastrul-verzui se odihnesc într-o împreunare fericită și calmă. Când sunt acasă, îmi place să adun obiectele la un loc și să le privesc îndelung, de parcă mâine nu vor mai fi ale mele. Fac

Aria nuova dopo le piogge notturne, mandrie. L'anima di garza e un occhio all'albero, dove il pane degli insetti non ha peso. Seguo abitudini che tornano, ore che cambiano, stagioni che ruotano. Vengo in questo prato a ringraziare per il popolo dei passeri che chiacchiera tra i rami, per il piccolo insetto posato sul foglio, per l'incenso nei campi. Ringrazio per la montagna estinta nell'aria lenta della stagione, per il camion rosso e blu lungo la strada, per i fossi e le cavolaie. Al tramonto, risplendono colline color perdono e color addio. Nelle ombre, suonano Beethoven e Rachmaninoff; a nord, il pianoforte di Satie. Nella tinta delle vette, il rosa di Napoli e il blu-verde ftalo riposano in un impasto lieto e pacato. In casa, mi piace riporre gli oggetti e guardarli a lungo, come se domani non saranno più miei. Pulisco dove l'occhio non arriva, bevo un caffè in cinque sorsi almeno, curo i rattoppi, saluto l'irreparabile. Chiedo scusa alle borse dimenticate, alle collane mai indossate, alla mela

A change of air after the night's rains, herds. A gauzy soul and a glance at the tree, where the insects' daily meal has no weight. My habits constantly repeat, like the changing hours, the rotating seasons. I come to this meadow to give thanks for the throng of sparrows chattering among the branches, the bug resting on the sheet, the fragrance lingering over the fields. I give thanks for the mountain extinguished in this season's slow air, the red and blue lorry on the road, the ditches and the cabbage whites. At dusk, the hills radiate with the colour of forgiveness and the colour of parting. Beethoven and Rachmaninov play in the shadows. To the north, Satie's piano. Napoli's pink and phthalo blue create a serene and calm impasto in the hues of the mountaintops. When I am home, I like to put objects away and stare at them, as if tomorrow they won't be mine any longer. I clean where curious eyes will never wander, I drink an espresso in five sips at least, I mend things, I bid farewell to what cannot be saved. I apologize to the

curățenie în locurile greu
accesibile, beau un *espresso* din
cel puțin cinci înghițituri, repar
lucruri stricate, îmi iau rămas bun
de la ceea ce nu poate fi reparat.
Îmi prezint scuzele genților
uite, colierelor pe care nu le-am
purta niciodată, mărului care
tânjea după o mușcătură, dar pe
care l-am lăsat în mijlocul mesei,
ca pe o vază. Îmi cer iertare
furnicilor măturate și greutatea lor
neglijabile, care lipsește acum în
lume.

Va veni o zi când lucrurile pe
care ar fi trebuit să le iubesc mă
vor întreba ce am făcut cu ele.

Voi privi cu persistență în
pământ, fără să ridic ochii: tot
ceea ce am pierdut și-am căutat
îndelung, va fi găsit de altcineva,
brusc și întâmplător.

che voleva un morso, ma che ho
lasciato a centro tavola come un
vaso. Chiedo scusa alle formiche
spazzate via, e al loro piccolo
peso che adesso manca al
mondo.

Verrà un giorno in cui le cose da
amare mi chiederanno cosa ne
avrò fatto. Mi sarò accanita a
guardare per terra senza alzare
mai lo sguardo: quello che avrò
perduto e cercato a lungo, lo
avrò trovato qualcun altro,
all'improvviso e per caso.

forgotten handbags, to the
necklaces I have never worn, to
the apple that yearned to be
bitten but was left on the table
like a vase.

I apologize to the ants I swept
away, and to their light weight,
now missing from the world.

A day will come when the things
to be loved will ask me what I
have done with them. I will have
continued looking downwards
without raising my eyes.

Everything I have lost and looked
for will have been found by
someone else, suddenly and
accidentally.

*

Tristețea m-a ținut mult timp
captivă ca scuipatul într-o batistă.
Dar astăzi bucuria a revenit în
sfârșit. Orele se scurg pe ceas ca
niște gânduri lente. Eu merg
înainte și înapoi pentru a saluta
înflorirea și umbrele melancolice.
Văd tineri ce se urmăresc
reciproc și figuri ce se
îndepărtează în turcoazul
distanțelor. Și din nou jos, în
sacralitatea acestor ierburi care au
dispărut și au revenit. Studiez
peisajele, pentru a înțelege că
formele îmi sunt mai dragi atunci
când se dizolvă. Să trăiești viața
precum formele unui peisaj, să
curtezi iarna în relații, să
îngrijești confuzia și deriva.
În fine, să-ți reînnoiești respectul
față de cei care au curajul de a
exista fără să lase o urmă, într-o
plinătate primordială în care totul
este posibil și nimic nu prinde
contur, ferindu-te de
conștientizarea timpului, de
megalomania năzuințelor și de
frica de întuneric.

La tristezza mi ha tenuta chiusa
a lungo come uno sputo in un
fazzoletto. Ma oggi la gioia
finalmente è tornata.
Le ore squamano dall'orologio
in lento sovrappensiero. Vado
avanti e indietro, a salutare
fioriture e pensanti ombre. Vedo
giovani che si rincorrono e
figure che si allontanano nel
turchese delle distanze. E di
nuovo giù, nel sacro di quest'
erba che è andata e che viene.
Osservo i paesaggi, per capire
che le forme restano più care se
sciolte. Diventare nella vita
come le forme dei paesaggi,
corteggiare l'inverno nelle
relazioni, curare la sfocatura e lo
sbando. Infine, rinnovare il
proprio rispetto per chi ha il
coraggio di esistere senza
lasciare traccia, in una pienezza
primordiale in cui tutto è
possibile e niente prende forma,
preservando dalla coscienza del
tempo, dalla megalomania degli
scopi, e dalla paura del buio.

Sadness has long held me captive
like spit in a handkerchief. But
today joy has returned at last.
Hours flake away from a clock
slowly lost in thought.
I go back and forth, greeting the
flowerings and the sentient
shades. Youths chase each other,
and figures drift away into the
turquoise distance. Then down
again into the sanctity of this
grass which disappears and keeps
coming back. I study landscapes,
to discover that forms remain
dearest when they're liquid. To
live life like the forms of a
landscape, to court the winter in
relationships, to nurse the
blurring and the drifting.
And finally, to renew respect for
anyone brave enough to live
without leaving a trace, in a
primordial abundance where
everything is possible and
nothing takes shape, protected
from awareness of time, from the
aims of the megalomaniac, and
from fear of the dark.

*

Plictiseală, zgomot și înscenare,
într-o risipă debordantă de
nonsens.

Noia, chiasso e messe in scena,
in uno straripante sperpero di
non senso.

Tedium, fuss and masquerades,
an ebullient excess of nonsense.
Nothing can save you from the

Nimic nu te apără de brutalitatea proștilor. Și totuși, în fața atâtor prejudicii iată că încerc o profundă fascinație: suma totală a stupidităților creează spectacolul maiestuos al unui palat ce face implozie, al unui munte care se prăbușește. Pe stradă, salut persoanele pe care le întâlnesc întâmplător, cupluri nefericite sau senine, tineri ce se dezintegrează precum peisajele îndepărtate în arșița zilei. Fumul subțire ce se ridică, hornurile reduse la tăcere, dispersarea calmă a lucrurilor ce se îndepărtează. Tocurile cizmelor mele marchează calea cu cadența automată ce se păstrează în rândul din spate ale unui cortegiu funerar. Miros de pâine între mâinile încheștate, ferestrele chioare, planarea verticală a unei coșofene peste pini. În colecția de amintiri dragi tatălui meu figurează, la loc de cinste, casele unui sat în care n-am vrut să trăiesc niciodată, deși, când a venit furtuna, sub balcoanele lor am căutat adăpost. La sfârșitul zilei, mă întreb dacă pot fi sigură că totul există cu adevărat, dacă acesta este locul în care vreau să stau. Dacă lucrurile pe care le-am făcut și oamenii pe care i-am întâlnit chiar fac parte

Nulla difende dalla brutalità degli stolti. E tuttavia, davanti a tanta pena eccomi provare una fascinazione profonda: la somma delle stupidità produce lo spettacolo maestoso di un palazzo che implode, di una montagna che frana. In strada, saluto l'interlocutore accidentale, coppie infelici e serene, giovani sfaldati come paesaggi nell'afa. Fumo snello che sale, ciminiera ammutolite, calmo spargimento di cose che se ne vanno. I tacchi dei miei stivali segnano il passo, con la spensieratezza che si tiene nelle file di dietro appresso a un funerale. Odore di pane tra le mani strette, finestre cieche, il nuoto dritto di una gazza sui pini. Nel cassetto di mio padre, gli oggetti a lui cari sono le case di un paese che non ho mai voluto abitare, ma quando è arrivato il temporale, è sotto i loro balconi che sono andata a cercare riparo. Alla fine del giorno, mi chiedo se posso essere certa che tutto esiste davvero, se è proprio questo il posto in cui voglio stare; se le cose fatte e le persone incontrate sono parte della vita, e non un tremore

savagery of fools. And yet, I feel a deep fascination when faced with such bleakness. The sum total of idiocies creates the majestic spectacle of a building imploding, of a mountain crumbling. In the street, I greet the people I meet by chance, unhappy and peaceful couples, youths disintegrating like sweltering landscapes. Thin smoke rises, mute chimney stacks, a calm scattering of items drifting away. The heels of my boots mark time, with the same light-heartedness you find right at the back of a funeral procession. The smell of bread clasped in my hands, blank windows, the straight strokes of a magpie through the pines. In my father's drawer, the objects dearest to his heart are the houses of a town I never wanted to live in. But when the storm came, I did seek shelter under their balconies. At the end of the day, I wonder if I can be sure that everything really exists, if this is the place I want to be. If the things I have done and the people I have met are a part of life, not just a shudder of warm air rising from empty streets.

din viața mea sau sunt doar un
tremur de aer cald ce se ridică
peste străzile goale.

d'aria calda che si leva lontano
da strade vuote.

Biografie / Biografia / Biography

Eliana Petrizzi, pictoriță și scriitoare, s-a născut la Avellino (Italia), în 1972.

Începe să expună din 1995, fiind prezentată de Massimo Bignardi și apoi de Vittorio Sgarbi. Creația sa plastică - picturi în ulei sub influența școlii renascentiste, cu tehnică de glazurare flamandă, ca și nota suprarealistă și psihanalitică a compozițiilor sale - a primit, în scurt timp, aprobarea criticilor și a colecționarilor, cu ocazia unor prestigioase expoziții naționale și internaționale.

În prezent, lucrează cu Galeria *Liquid Art System* (Capri - Positano - Londra - Istanbul).

Eliana a combinat întotdeauna pictura cu literatura, scriind proză scurtă, povestiri, poezie și eseuri despre viața și societatea contemporană, adunate toate pe blogul său

www.crateri.wordpress.com

Dintre lucrările publicate amintim: *Malamente* - 1997, cu o prefață de Romano Luperini; *Scritture private* (Scrieri private - 2001), prefațată de Franco Arminio; *Eruzioni di ordinaria*

Eliana Petrizzi, pittrice e scrittrice, è nata ad Avellino (Italia) nel 1972.

Inizia ad esporre nel 1995, presentata da Massimo Bignardi, ed in seguito da Vittorio Sgarbi. La sua pittura - dipinti a olio di scuola rinascimentale con tecnica fiamminga a velature, unitamente al sapore surreale e psicanalitico delle sue composizioni - riscuote presto il consenso della critica e dei collezionisti, in occasione di prestigiose rassegne nazionali ed internazionali.

Lavora attualmente con la Galleria Liquid Art System (Capri - Positano - Londra - Istanbul).

Eliana affianca da sempre la ricerca pittorica alla scrittura, che spazia da brevi prose ai racconti, dalle poesie a saggi sul costume civile e sociale, raccolti nel suo blog

www.crateri.wordpress.com

Tra le sue pubblicazioni si ricordano: *Mala-mente* (Grafic Way, 1997), prefazione di Romano Luperini; *Scritture private* (2001), prefazione di

Eliana Petrizzi, painter and writer, was born in Avellino (Italy) in 1972.

She began exhibiting in 1995, presented by Massimo Bignardi, and later by Vittorio Sgarbi. Her work – oil painting in the Renaissance style, with Flemish glazing technique influenced by surrealism and psychoanalysis – soon won the approval of critics and collectors at prestigious national and international shows. She currently collaborates with the Art Gallery Liquid Art System (Capri - Positano - London - Istanbul).

Eliana has always combined her painting with writing, producing brief pieces of prose, short stories, poetry and essays on contemporary society and life, collected on her blog

www.crateri.wordpress.com

Her published works include: *Mala-mente* (Grafic Way, 1997), with a preface by Romano Luperini; *Scritture private* (2001), with a preface by Franco Arminio; *Eruzioni di ordinaria misantropia* (2009); *Sotto l'albero che qui mi ha piantata*

misanthropia (Erupții ale mizantropiei obișnuite - 2009); *Sotto l'albero che qui mi ha piantata* (Sub copacul care m-a plantat aici - 2010); *Edificanti macerie* (Ruine înălțătoare – 2015), ediție îngrijită de autoare; *La vita spiata* (Viața spionată - 2015), prefată de Pino Aprile. A publicat în diverse periodice: *L'Immaginazione* (Imaginația), *Alto Fragile* (Foarte fragil), *Nazione Indiana* (Națiunea indiană), *Zibaldoni e altre meraviglie* (Zibaldoni și alte minuni), *Doppio zero* (Dublu zero), *Comunità Provvisorie* (Comunități provizorii), *Nuova Prosa* (Proză nouă – 60/61), *Erodoto* (Herodot – 108), *Rivista Milena* (Revista Milena). Colaborează cu revista *Kibo Titan*, din București.

www.elianapetrizzi.com

Franco Arminio; *Eruzioni di ordinaria misantropia* (2009); *Sotto l'albero che qui mi ha piantata* (2010); *Edificanti macerie* (2015), edizione numerata a cura dell'autrice; *La vita spiata* (Magenes Editoriale, 2015), prefazione di Pino Aprile. Suoi scritti sono stati pubblicati su *L'Immaginazione*, *Altofragile*, *Nazione Indiana*, *Zibaldoni e altre meraviglie*, *Doppiozero*, *Comunità Provvisorie*, *Nuova Prosa* (60/61), *Erodoto 108*, *Rivista Milena*. Collabora con la rivista rumena *Kibo Titan*.

www.elianapetrizzi.com

(2010); *Edificanti macerie* (2015), in a limited self-published edition (numbered copies); *La vita spiata* (Magenes Editoriale, 2015), with a preface by Pino Aprile. Her writings have been published in *L'Immaginazione*, *Altofragile*, *Nazione Indiana*, *Zibaldoni e altre meraviglie*, *Doppiozero*, *Comunità Provvisorie*, *Nuova Prosa* (60/61), *Erodoto 108*, *Rivista Milena*. She is a contributor to the Romanian review *Kibo Titan*.

www.elianapetrizzi.com

Lista lucrărilor / Elenco delle opere / List of paintings

- p. 2: Danae

*ulei și tehnică mixtă pe hârtie / olio e tecnica mista su carta /
oil and mixed media on paper, 29 x 21 cm, 2001*

- p. 5: Leonardesca (detaliu / particolare / detail)

ulei pe pânză / olio su tela / oil on canvas, 60 x 80 cm, 2018

- p. 6: Kronos

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 69 x 67 cm, 2016

- p. 15: Prayer

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 41 x 28 cm, 2020

- p. 16: Due

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 36 x 23 cm, 2016

- p. 25: Mundus Mundus Est

ulei pe pânză / olio su tela / oil on canvas, 70 x 100 cm, 2020

- p. 26: Gennaio

ulei pe hârtie / olio su carta / oil on paper, 20 x 28 cm, 2018

- p. 35: Casa di carne

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 32 x 27 cm, 2010

- p. 36: Ombra

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 89 x 61 cm, 2016

- p. 45: Il passo fermo delle incertezze

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 52 x 82 cm, 2017

- p. 46: Alfa - Omega

ulei pe lemn / olio su tavola / oil on board, 45 x 76 cm, 2015

Printed in Romania

